

Barrandovská 15 – Komunistické a kapitalistické večírky

Herec Jaroslav Dušek, který do roku 1966 v suterénu vily Barrandovská 15 bydlel u svých prarodičů, uvedl ve [vyprávění o svém dětství na Barrandově](#), že vilu v té době obýval generální tajemník světové odborové organizace Saillant a italský diplomat Casadelli. Duškův dědeček jim dělal topiče a zahradníka a babička sloužila jako hospodyně. Dušek podle svých pamětí u nich prožíval vcelku šťastné dětství.

V suterénním bytě nedaleké vily Barrandovská 24, jež sloužila jako rezidence britské ambasády jako dítě vyrůstal i pozdější scénárista, publicista a stand-up komik Luděk Staněk. V podobném režimu, jako Duškovi prarodiče, tam bydleli a pracovali i jeho rodiče. Luděk Staněk ve svém [vzpomínání na mládí prožité na Barrandově](#) přiznává, že jeho otec byl pracovník kontrarozvědky a na místo topiče a zahradníka byl sesazen/dosazen po nějakém osobním škraloupu. Ani on jako dítě politické souvislosti příliš nevnímal.

Vila Barrandovská 15 sloužila pro potřeby odborů i v sedmdesátých a osmdesátých letech. Před pár lety mi jedna starší paní vyprávěla, jak jako předsedkyně odborů z kladenské Poldovky (tehdy Spojené ocelárny, národní podnik) byla zvána na společenská setkání právě do této vily. I po 40ti letech si pamatovala barevnou vitráž s náboženskými motivy, která je v okně dodnes a jak přes skleněný obraz panny Marie pronikalo barevné světlo. Na protější stěně pak visel ještě větší obraz Lenina. Mezi oběma výjevy pak stály stoly s bohatým občerstvením a mnoha druhy neznámého ovoce a pochutin, které v té době nebylo možné v žádném obchodě koupit a méně zkušený soudruzi se dohadovali, jak se to či ono jmenuje. Ony potřeby odborů, pro které byla vila zkonfiskována, nesloužily širší odborářské veřejnosti, ale úzké odborářské šlechtě a komunistickým papalášům k tomu, aby se za odměnu občas mohli cítit jako šlechta středověká. Spolu s nimi opulentní večírky navštěvovali poradci ze sovětského velvyslanectví a také zahraniční komunistické a odborové delegace vesměs hovořící rusky.

Poslední skupinou, která se po domě pohybovala, byla šlechta pinglovská. Vybraní a prověřeni číšníci a servírky si druhý den po úklidu domů vždy odvážely krabice nedojedeného kaviáru, krevet a ruského šampaňského, kterým platili taxikářům za odvoz nákladu a šířili tak blahobyť do dalších vrstev společnosti..

S rozpadem „tábora míru“ večírky na nějakou dobu ustaly a vila byla privatizována. Dnes opět slouží téměř stejnému účelu. Nová majitelka (občanka Ruska) ji pronajímá jako luxusní objekt pro firemní i soukromé oslavy. Podle recenzí na facebookových stránkách vily převažuje klientela písíci azbukou. Je dost možné, že s ohledem k tomu, jak probíhala privatizace v Rusku, dnešní nejbohatší a nejtvrďší ruští kapitalisté si večírky v této vile oblíbili již v době, kdy ještě byli vysokými sovětskými komunistickými funkcionáři.

A tak se kruh uzavřel.

P.S.: Snad alespoň ten obraz Lenina přestěhovali do suterénu.